UPPSALA
UNIVERSITET

DiVA

http://uu.diva-portal.org

This is the published version. It includes the final publisher proof-corrections or pagination.

Citation for the published chapter:
Williams, Henrik
Till tolkningen av personnamnet *suan* på Sö 254 Vansta
In: Namn på stort och smått – Vänskrift till Staffan Nyström den 11 december 2012: Institutet för språk och folkminnen, 2012, pp. 331-335
ISBN: 978-91-86959-06-7

SKRIFTER UTGIVNA AV
INSTITUTET FÖR SPRÅK OCH FOLKMINNEN
NAMNARKIVET I UPPSALA
SERIE B:12

Namn på stort och smått

Vänskrift till

STAFFAN NYSTRÖM

den 11 december 2012

Redigerad av Katharina Leibring (huvudred.),
Leif Nilsson, Annette C Torensjö & Mats Wahlberg

Uppsala 2012

Utgiven i samarbete med Lantmäteriet, Gävle.

Typografi & layout: Muriel Bjureberg.

Omslag: Staffan Nyström vid Wallenbergmonumentet utanför FN:s högkvarter i New York i samband med den tionde FN-konferensen om geografiska namn.
Foto: Leif Nilsson 2012.

Abstract

Namn på stort och smått. Vänskrift till Staffan Nyström den 11 december 2012. (All names great and small. A tribute to Staffan Nyström, December 11, 2012. Edited by Katharina Leibring (main ed.), Leif Nilsson, Annette C Torensjö & Mats Wahlberg.) *Skrifter utgivna av Institutet för språk och folkminnen, Namnarkivet i Uppsala*, Serie B:12. Uppsala 2012. XVI, 340 pp. ISBN 978-91-86959-06-7.

The present volume comprises thirty-four articles written to celebrate the sixtieth birthday of Professor Staffan Nyström, holder of the chair of Scandianavian onomastics at Uppsala University. Fifteen of the articles deal with place-names: “Från bygd till distrikt”, by Thorsten Andersson; “Toppnamn i Flen och annorstädes. Från Flenberget till Stora Lappkärrsberget”, by Lennart Dehlin; “*Lövånger* och andra forntida namn i det västerbottniska kustlandet. Tankar och eftertankar kring ortnamn och förhistoria”, by Lars-Erik Edlund; “*Sya* och *Normlösa*. Två dunkla svenska ortnamn”, by Lennart Elmevik; “Betydelseutvecklingen av ordet *myr* i Stångenäs härad i Bohuslän”, by Birgit Falck-Kjällquist; “Sjöar på *A*”, by Staffan Fridell; “*Cappi* på *KP*. Namn i Göteborgsområdet använda av ungdomar”, by Maria Löfdahl; “*Sjönevad* i Halland”, by Eva Nyman; “*Ortnamnslån* och *ortnamnsanpassning* - två sidor av samma mynt?”, by Alexandra Petrulevich; “*Girigbuken* och *Nattkappan*”, by Elin Pihl; “Ortnamnsbildning och ortnamnsbruk hos barn i en Stockholms-förort”, by Lennart Ryman; “*Kornan*, *Mälaren* och *Slänningen*. Tre uppländska sjönamn”, by Svante Strandberg; “Namn på vattensamlingar och myrar i Flói på södra Island”, by Svavar Sigmundsson; “Kattens betydelse för våra ortnamn”, by Mats Wahlberg; and “Bergslagen och annat olagligt”, by Per-Axel Wiktorsson.

Another nine essays concentrate on personal names: “... men *Rosenknopp*, *Rosentagg* kan ingen gärna kalla sig”. Från Esaias Tegnér d.y. till dagens efternamnsbildning”, by Eva Brylla; “*Cecilia Lind*. Ett exempel på dubbelt idolnamn”, by Linnea Gustafsson; “Personnamn i inskrifterna på runföremålen

från Sigtuna", by Helmer Gustavson; "Tysken som blev trilsk. Ett runsvenskt namnproblem från Mörkö (Sö 22)", by Magnus Källström; "*Staffan* och andra. Om associationer till förnamn", by Leila Mattfolk; "Från *Sigge vid bruket* till *Svine-Sigge*. Namnfraser i 1600-talets Sörmland", by Kristina Neumüller; "Namngivning och manlig identitet i Vǫlsunga saga", by Agneta Ney; "*Grevinnorna Plåt och Plunta* och *Fullriggarn*. Binamn i 1900-talets Sigtuna", by Agneta Sundström; and "Till tolkningen av personnamnet **suan** på Vanstastenen (Sö 254)" by Henrik Williams.

Six of the articles deal with name planning: "Slånbärsvägen är fortfarande *Slånbärsan*. Ett namnbyte tio år senare", by Karolina Andersdotter; "Staffan Nyström som namnberedare i Stockholm", by Lars Cleve, Carina Johansson and Harald Norbelie; "*Firenze* på norsk og *Florens* på svensk. Utanlandske stadnamn på norsk", by Botolv Helleland; "Något om gatunamnsbytena i Budapest 2011 och deras bakgrund", by Björn Lundqvist; "'Adress' – något mångtydigt med ortnamn i nyckelroll", by Leif Nilsson; and "Beslutsfattarens dilemma", by Annette Torensjö.

Two articles focus on so-called other names (animal names and names of rock groups): "*Staffan* i den svenska kattnamnsskatten", by Katharina Leibring, and "*Solen skiner* och *Grisen skriker*. Namn på svenska rockgrupper 1960–2000", by Per Vikstrand. Finally, one article discusses an Old Scandianavian word and dismisses it as a personal name: "*Ødhbøn* på villovägar. Om ett sällsynt ord i fornsvenskan och dess öden i den svenska nordistiken (med en utblick mot forndanskan och fornvästnordiskan)", by Lena Peterson, and one article is concerned with several name categories: "Namn under en dag", by Terhi Ainiala.

Keywords: bynames, cats' names, exonyms, field-names, good place-name practice, hydronyms, name phrases, name planning, name theory, name usage, names of rock groups, nature names, parish names, personal names, place-name advisory board, place-names, runic inscriptions, runology, settlement names, surnames, urban names.

© respektive författare 2012
Kartor © Lantmäteriet, Gävle 2012. Medgivande I 2009/0714.

ISSN 0347-2027
ISBN 978-91-86959-06-7

Tryckt av Davidsons tryckeri AB, Växjö 2012

Till tolkningen av personnamnet **suan** på Vanstastenen (Sö 254)

Av Henrik Williams

Södermanland är trots sina nu över 450 kända runinskrifter (Samnordisk runtextdatabas 2008) bara Sveriges näst rikaste runlandskap, Uppland har över tre gånger så många. Men frågan är om Södermanland inte i själva verket utgör vårt lands allra mest intressanta runområde, åtminstone vad gäller stenmonumenten. Visserligen kan landskapet bara uppvisa fyra inskrifter med de äldre runorna och kanske ett drygt dussin medeltida, men bland de förra finns fragmentet från Strängnäs med sin suggestiva inskrift **rila͡z ᛫ wodinz ᛫** (Gustavson & Swantesson 2011 s. 307–311) och bland de senare det imponerande Botkyrkamonumentet (Sö 286).

På de sörmländska runstenarna från vikingatid finns det mycket spännande att studera, inte minst de för området så typiska inskrifterna med avvikande skriftsystem, vilka har fått en utförlig behandling i Marco Bianchis avhandling (2010 s. 115–164), men också de många texterna med versifierade inslag (Hübler 1996 s. 167 f.). Även namnmaterialet är nog så fängslande.

Till de mest exotiska namnen kan i förstone inte tyckas höra **suan** på Vanstastenen (Sö 254). Runföljden har tolkats som mansnamnet *Svæinn*, vilket skulle göra den till ytterligare ett i raden av belägg på detta det vanligaste personnamnet i vikingatida runinskrifter. Som jag har påpekat i ett tidigare arbete (Williams 2008 s. 203) är *Svæinn* belagt över 100 gånger, även om man rensar bort alla osäkra fall.

Tolkningen av **suan** som *Svæinn* har veterligen aldrig ifrågasatts sedan Otto von Friesens (1913 s. 44) första publicering av inskriften, och det enda som därmed kan tyckas förtjäna uppmärksamhet vad gäller belägget på Vanstastenen är den unika skrivningen av detta namn med **ᛆ**-runa som representation för diftongen /ai/ eller /æi/. Inskriften i sin helhet lyder enligt Elias Wessén (i SRI 3 s. 221 f.):

᛫ suan : auk stain : raistu ᛫ stain : at ᛫ tosṭa : faþur : sin : is uarþ : tauþr ᛫
i liþi : ikuars : auḳ at ᛫ þorṣtain : auk kt : aystain : alhiltar ᛫ s--[1]

[1] Otto von Friesen supplerar ytterligare en runa vilket öppnar för en pluralform ’söner’, innehållsligt klart mer tillfredsställande eftersom Alfhild då skulle anges som moder till både Torsten och Östen.

Svæinn ok Stæinn ræistu stæin at Tosta, faður sinn, es varð dauðr ī liði Ingvars, ok at Þōrstæin ok at Øystæin, Alfhildaʀ s[*un*].

»Sven och Sten reste stenen efter Toste, sin fader, som blev död i Ingvars följe, och efter Torsten och efter Östen, Alvhilds son.»

Monumentet har fått uppmärksamhet i sin egenskap att utgöra en av Ingvarsstenarna, men personnamnen har däremot inte tilldragit sig något större intresse. Runföljden **suan** *Svæinn* inkluderas av Wessén (i a.a. s. 222) bland »felristningar»; det skulle här »saknas ett **i**» (a.st.). Redan von Friesen (1913 s. 44) räknade också med att det här snarast saknas en **i**-runa än att **a-**runan ensam står som beteckning av diftongen. En annan runföljd som Wessén (i SRI 3 s. 222) inkluderade under felristningar är **alhiltar** där det enligt honom skulle saknas ett **f**. Slutligen menar han (a.st.) att **k-**runan i **kt** *at* har kommit att ristas »troligen på grund av det föregående **k** i 61–63 **auk**». Det senare äger säkert sin riktighet och kan naturligtvis klassificeras som onöjaktig ortografi, även om detta drabbar ett ord med låg kommunikativ vikt där det föga riskerar förståelsen (se Williams 2010 s. 36 f.). Däremot kan knappast skrivningen **alhiltar** anses som onöjaktig eftersom skrivningen **-lh-** för /lfh/ följer »trekonsonantregeln», jfr t.ex. U 57 **i ulsunti** *ī Ulfsundi* (dat.), U 227 **ul**[**k**]**il** *Ulfkell* och U 913 **halton** *Halfdan* (ack.). Inga övriga belägg på förleden *Alf-* har dock antagits sakna **f-**runa och i svenskan står ett *Alfhildr* isolerat (NRL s. 19). Man kan därför alternativt tolka namnet som ett i övrigt inte belagt **Alhildr*, bildat till den även i kvinnonamn brukade förleden *Al-* (jfr a.a. s. 18) och den mycket vanliga feminina efterleden *-hildr* (a.a. s. 111), förekommande exempelvis i hapaxnamnet *Hlīfhildr* (a.a. s. 97). Detta problem förtjänar vidare diskussion men i detta sammanhang räcker det med att konstatera att varken **alhiltar** eller **kt** utgör felristningar som riskerar att förvirra läsarna.

Wesséns antagande om att mansnamnet *Svæinn* skulle ha ristats **suan** saknar således egentlig grund. I övrigt i inskriften betecknas gammalt /ai/, även i personnamnsefterled, fullständigt konsekvent med digraf: **stain** *Stæinn*, **raistu** *ræistu*, **stain** *stæin*, **þorstain** *Þōrstæin*, **aystain** *Øystæin*; jfr beteckningen av fornärvd diftong också i **auk** *auk* (3 ggr), **tauþr** *dauðr*, **ay-** *Øy-*. Det är väl därför både von Friesen och Wessén (se ovan) räknar med uteglömd **i**-runa i **suan** snarare än monografisk skrivning. Jag tycker dock att ristaren borde ha

---

Intressant nog gör von Friesen inte suppleringen vid första publiceringen (1913 s. 44), men senare (1928 s. 52 och 1933 s. 194) supplerar han **s**[**unu**] resp. **s**[**uni**]. Wessén (i SRI 3 s. 222) skriver dock om inskriftens avslutning: »Efter 94 **s** finnes endast nedre hälften av en hst. Troligen ha funnits ännu två runor, 95–96 **un**, vilka emellertid gått förlorade genom avflagring. För en tredje runa (**i**) torde platsen knappast ha varit tillräcklig.»

varit kapabel att rista namnen på stenresarna *__suain__ och __stain__, om det nu var *Svæinn* resp. *Stæinn* han var ute efter.

Vanstastenen är attribuerad till ristaren Amunde (Axelson 1993 s. 10 f.) som har signerat den försvunna Sö 215†, Sö 233, Sö 268 och den försvunna Sö 271† (a.a. s. 10). Amunde har av Erik Brate dessutom tillskrivits en rad inskrifter, av vilka attributioner Elias Wessén som mer eller mindre säkra har accepterat Sö 217, Sö 226, Sö 229, Sö 273 (Axelson 1993 s. 11). I dessa inskrifter representeras ett stort antal såväl stigande som fallande ursprungliga diftonger av digraf med bara två undantag, nämligen Sö 268 **þorkut** *Þōrgaut* (ack.) resp. **kairbirn** *Gæiʁbiarn*; i bägge fallen kan det dock röra sig om uttalsenliga skrivningar (och för **kairbirn** lika gärna om den obrutna formen *-bern*), eftersom det handlar om personnamnsefterled som kan ha varit mer eller mindre obetonade. Amundes skrivvanor ger därför inget stöd för att han skulle skriva namnet *Svæinn* som **suan**, i den ovan nämnda Sö 215† återges det tvärtom med [**suain**].[2]

Vi känner inte de personer som omnämns på Vanstastenen från andra inskrifter, förutom Ingvar (den vittfarne), och vet därför faktiskt inte på externa grunder vad den inledande stenresaren har hetat. Det enda vi har att hålla oss till är runortografin, vilket rimligen gällde också för alla samtida läsare som inte kände till dem som nämndes i inskriften.

Den mest direkta tolkningen av runföljden **suan** ger som resultatet namnet *Svan*.[3] Det finns ett fornvästnordiskt *Svanr* (Lind sp. 985), också som binamn (Lind Bin. sp. 371), liksom ett forndanskt *Swan* (DGP 1 sp. 1313) också som bin. (DGP 2 sp. 1101 f.). Enda säkra fornsvenska belägget verkar vara *swan olss*on (Brunsbo 1475 3/11 SRAp) som nämns i en fullmakt i Skännings-Åsaka sn, Skånings hd, Skaraborgs län. Som binamn är det däremot rätt vanligt i fornsvenskan men svårt att särhålla från adelsnamnet (som sådant räknas även det danska binamnet enligt DGP 2 sp. 1102). Fornnordiska motsvarigheter till namnet *Svan* är kanske inte mycket vanligt förekommande, men de är dock belagda i samtliga nordiska fornspråk både som huvudnamn och som binamn.

Att en man nämnd på en vikingatida runsten bär en fågelbeteckning som namn är föga förvånande, även om just *Svan* inte tidigare är belagt. Binamn, egentliga och ursprungliga, utgår nämligen rätt ofta från bevingade varelser. För fornvästnordiskans del nämner Finnur Jónsson (1907 s. 308–310) bland namnlåtande fåglar (olika släkten av) duva, dvärgfalk, gam, gås, gärdsmyg, gök,

---

[2] I Sö 240 skrivs stenresarens namn **suin**, vilket har tolkats som *Svæinn*. Brate (1925 s. 125) tillskriver Amunde inskriften, vilket Wessén (i SRI 3:XXVI not 1) finner mindre sannolikt. Inskriften vittnar i så fall inte om Amundes skrivvanor. Om inskriften skulle knytas till Amunde tyder den dock sannolikt på att denne ristare vid monografisk skrivning av gammalt /ai/ snarare valde **i** än **a**.

[3] Enligt NRL:s normaliseringsprinciper skulle namnet sannolikt återges som *Svanʁ* (jfr *Danʁ* s. 54).

höna, häger, kaja, korp, kråka, lunnefågel, mås, orre, påfågel, ripa, råka, skarv, sparv, stare, stork, trana och örn. Bernard Kahle (1910 s. 233) kan komplettera med skata, svan och tobisgrissla. För fornöstnordiskans del nämner Elof Hellquist (1912 s. 97) dessutom fink, järpe, lärka, näktergal, trast och vipa. Eva Brylla (1996 s. 63) kompletterar med uggla. Ytterligare fåglar skulle säkert kunna återfinnas vid en systematisk sökning. Evert Salberger (1978 s. 38) har således ur Lind Bin. hämtat också morkulla, spov, (havs)sula, tärna och ärla. I runnordiska inskrifter återfinns bland annat falk, gås, gässling, hök, orre, påfågel, skarv, stare, toppskarv, tupp, trana, ungmås, årta och örn (NRL s. 246, 75, 101, 107, 175, 177, 197, 121, 204, 106, 223, 197, 27 resp. 24).

Det verkar som att snart sagt varje fågelart kunde vara namnlåtande under fornnordisk tid. Att svanen är bland dem har redan nämnts. Inte bara människor kunde under vikingatid få bära namn efter denna stora och vita fågel, säkerligen en av de mest magnifika i den nordiska faunan, utan också skepp. Ett sådant kunde kallas *Elptrin* och hade sannolikt hämtat sitt namn från den inhemska sångsvanen, enligt Johan Bernström (i KL 17 sp. 468).

Ett mansnamn *Svan* passar som ovan har visats mycket väl in i det runsvenska namnförrådet. Det finns därför all anledning att anta att läsarna av Vanstastenen förknippade runföljden **ᛋᚢᛆᚿ** med detta namn. Varför den förste av minnesmärkets resare har benämnts efter just svanen får vi dock rimligen aldrig veta.

Men spelar det någon roll om han hette *Svœinn* eller *Svan*? Det finns två svar på en sådan hypotetisk fråga. Det första är vetenskapligt. Det är tveklöst viktigt att kartlägga spridningen av ett visst namn i tid och rum, det är också av betydelse för hur ett visst namnförråd såg ut: vilka namn accepterades, vilka företeelser kunde utgöra namnlåtare o.s.v. Namnforskning är ett av våra bästa redskap för att undersöka vilka föreställningar vikingatidens svenskar hade.

Det andra svaret är inte så vetenskapligt utan mer en fråga om livsuppfattning. Om man tror på en historisk verklighet och att saker har förhållit sig på det ena eller andra sättet samt att det är de historiska vetenskapernas uppgift att komma så nära dessa sakförhållanden som möjligt, då är det långt ifrån betydelselöst vilket namn någon har burit. Genom att fastställa detta återfår personen sin identitet i någon bemärkelse. Vi har kommit ett steg på vägen mot en riktig uppfattning om hur det förflutna har tett sig, hur obetydligt steget än är. *Svœinn* eller *Svan*; det ena var hans namn, det andra var det inte. Rätt skall vara rätt.

Litteratur

Axelson, Jan, 1993: Mellansvenska runristare. Uppsala. (Runrön 5.)

Bianchi, Marco, 2010: Runor som resurs. Vikingatida skriftkultur i Uppland och Södermanland. Uppsala. (Runrön 20.)

Brate, Erik, 1925: Svenska runristare. Stockholm. (Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademiens handlingar. N.F. 13:5.)

Brylla, Eva, 1996: Fornsvenska mansbinamn av typen *Dyna*, *Gylta* och *Stura*. I: Från götarna till Noreens kor. Hyllningsskrift till Lennart Elmevik på 60-årsdagen 2 februari 1996. Red. av Eva Brylla, Svante Strandberg & Mats Wahlberg. Uppsala. (Skrifter utgivna genom Ortnamnsarkivet i Uppsala. Serie B. Meddelanden 11.) S. 59–67.

Friesen, Otto von, 1913: Upplands runstenar. En allmänfattlig öfversikt. Uppsala.

— 1928: Runorna i Sverige. En kortfattad översikt. 3 uppl. Uppsala.

— 1933: De svenska runinskrifterna. I: Runorna. S. 145–248. Utg. Otto von Friesen. Stockholm–Oslo–København. (NK 6.)

Gustavson, Helmer & Swantesson, Jan O. H., 2011: Strängnäs, Skramle och Tomteboda: tre urnordiska runinskrifter. I: Fornvännen 106. S. 306–321.

Hellquist, Elof, 1912: Fornsvenska binamn. I: Xenia Lideniana. Festskrift tillägnad professor Evald Lidén på hans femtioårsdag den 3 oktober 1912. Stockholm. S. 84–115.

Hübler, Frank, 1996: Schwedische Runendichtung der Wikingerzeit. Uppsala. (Runrön 10.)

Jónsson, Finnur, 1907: Tilnavne i den islandske Oldlitteratur. I: Aarbøger for nordisk Oldkyndighed og Historie 2. Række 22. S. 161–381.

Kahle, Bernhard, 1910: Die altwestnordischen Beinamen bis etwa zum Jahre 1400. I: ANF 26. S. 142–260.

Salberger, Evert, 1978: Runsvenska namnstudier. Stockholm. (Acta Universitatis Stockholmiensis. Stockholm studies in philology. NS 13.)

Samnordisk runtextdatabas, Institutionen för nordiska språk, Uppsala universitet. (http://www.nordiska.uu.se/forskn/samnord.htm)

SRI = Sveriges runinskrifter. Utg. av Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademien 1–. 1900 ff. Stockholm.

Sö = Runristning i Södermanland med nummer i SRI 3.

U = Runristning i Uppland med nummer i SRI 6–9.

Williams, Henrik, 2008: *Gris* men inte *Svin*? I: Namn från land och stad. Hyllningsskrift till Mats Wahlberg 25 maj 2008. Red. Eva Brylla & Svante Strandberg. Uppsala. (Namn och samhälle 21.) S. 203–208.

— 2010: Read What's There. Interpreting Runestone Inscriptions. I: Futhark 1. S. 27–39.

Förkortningar

Arbeten som tas upp i denna lista finns i regel inte med i de enskilda artiklarnas referenslistor.

AN	=	Afdeling for Navneforskning, Nordisk Forskningsinstitut, København
ANF	=	Arkiv för nordisk filologi
APhS	=	Acta philologica Scandinavica
AS	=	Anthroponymica Suecana
bek	=	beskrivning till ekonomisk karta
BK	=	Bergens kalvskinn. Utg. av F. Hødnebø (1989)
BNF	=	Beiträge zur Namenforschung
BSH	=	C. G. Styffe, Bidrag till Skandinaviens historia ur utländska arkiver
BØ	=	Bustadnavn i Østfold
DAG	=	Dialekt-, ortnamns- och folkminnesarkivet i Göteborg, SOFI
DAL	=	Dialekt- och ortnamnsarkivet i Lund, SOFI
DAUM	=	Dialekt-, ortnamns- och folkminnesarkivet i Umeå, SOFI
db	=	dombok
DD	=	Diplomatarium Danicum
DDa1	=	Diplomatarium Dalekarlicum
DGP	=	Danmarks gamle Personnavne
DI	=	Diplomatarium Islandicum
DMS	=	Det medeltida Sverige
DN	=	Diplomatarium Norvegicum
DRA	=	Rigsarkivet, København
DRAp	=	pergamentsbrev i DRA
DS	=	Danmarks Stednavne
DSt	=	B. Jørgensen, Danske stednavne (3. udg., 2008)
DSÅ	=	J. Kousgård Sørensen, Danske sø-og ånavne (1968–96)
ek	=	ekonomisk karta
FMU	=	Finlands medeltidsurkunder
FRA	=	Riksarkivet, Helsingfors
G	=	Generalstabens karta över Sverige, södra delen
GFR	=	Konung Gustaf den förstes registratur
glk	=	geologisk karta
Gn	=	Generalstabens karta över Sverige, norra delen
hd	=	härad
jb	=	jordebok

JHD	=	Jämtlands och Härjedalens diplomatarium
jr	=	jordregister
KA	=	Kammararkivet (i SRA), Stockholm
kb	=	kyrkbok
KB	=	Kungliga biblioteket, Stockholm
KL	=	Kulturhistoriskt lexikon för nordisk medeltid
KrA	=	Krigsarkivet, Stockholm
LB	=	M. Lundgren, E. Brate & E. H. Lind, Svenska personnamn från medeltiden (1892–1934)
Lind	=	E. H. Lind, Norsk-isländska dopnamn ock fingerade namn från medeltiden (1905–15)
Lind Bin.	=	E. H. Lind, Norsk-isländska personbinamn från medeltiden (1920–21)
Lind Suppl.	=	E. H. Lind, Norsk-isländska dopnamn ock fingerade namn från medeltiden. Supplementband (1931)
LM	=	Lantmäteriet
LSA	=	Lantmäteristyrelsens arkiv (i SRA)
LSB	=	Linköpings stadsbibliotek: Stiftsbiblioteket
LSBp	=	pergamentsbrev i LSB
LUB	=	Lunds universitetsbibliotek
LUP	=	L. Peterson, Lexikon över urnordiska personnamn (htttp://www.sofi.se, 2004)
ml	=	mantalslängd
MM	=	Maal og minne
NE	=	O. Rygh, Norske Elvenavne
NEn	=	Nationalencyklopedin
NG	=	O. Rygh, Norske Gaardnavne
NK	=	Nordisk kultur
NN	=	Namn og nemne
NO	=	Norsk ordbok
NoB	=	Namn och bygd
NRA	=	Riksarkivet, Oslo
NRL	=	L. Peterson, Nordiskt runnamnslexikon (2007)
NS	=	Nysvenska studier
NSL	=	Norsk stadnamnleksikon. Red. av J. Sandnes & O. Stemshaug (4. utg.,1997)
OAU	=	Ortnamnsarkivet i Uppsala, SOFI
ODS	=	Ordbog over det danske Sprog
OGB	=	Ortnamnen i Göteborgs och Bohus län
or.	=	original

OSDs	=	samlingarna till Ordbok över Sveriges dialekter, Uppsala, SOFI
OUN	=	Ortnamnssällskapet i Uppsala. Namnspalten i UNT
OUÅ	=	Ortnamnssällskapets i Uppsala årsskrift
RAÄ	=	Riksantikvarieämbetet, Stockholm
RB	=	Biskop Eysteins Jordebog (Den röde Bog). Udg. ved H. J. Huitfeldt (1879)
Rep	=	Repertorium diplomaticum regni Danici mediævalis
RGA	=	Reallexikon der germanischen Altertumskunde von Johannes Hoops. 2. Aufl.
SAOB	=	Ordbok över svenska språket utg. av Svenska Akademien
SaoS	=	Saga och sed
SAS	=	Studia anthroponymica Scandinavica
SD	=	Svenskt diplomatarium
SDa	=	Diplomatarium Svecanum. Appendix. Acta pontificum Svecica
SDns	=	Svenskt diplomatarium [ny serie] från och med år 1401
skg	=	skeppslag
SkO	=	Skånes ortnamn
SMP	=	Sveriges medeltida personnamn
SMPs	=	SMP:s samlingar, Uppsala, SOFI
SMR	=	Svenska medeltidsregester 1434–1441
sn	=	socken
SNA	=	Seksjon for namnegransking, Institutt for nordistikk og litteraturvitskap, Oslo
SNF	=	Studier i nordisk filologi
SOB	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Blekinge län
SOD	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Dalarnas län
SOFI	=	Institutet för språk och folkminnen
SOH	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Hallands län
SOJä	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Jämtlands län
SOJö	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Jönköpings län
SOKa	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Kalmar län
SOKo	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Kopparbergs län
SOL	=	Svenskt ortnamnslexikon. Red.: M. Wahlberg (2003)
SOSk	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Skaraborgs län
SOU	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Uppsala län
SOV	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Värmlands län
SOVm	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Västmanlands län
SOVn	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Västernorrlands län
SOÅ	=	Sydsvenska ortnamnssällskapets årsskrift

SOÄ	=	Sverges ortnamn. Ortnamnen i Älvsborgs län
SOÖg	=	Sveriges ortnamn. Ortnamnen i Östergötlands län
SRA	=	Riksarkivet, Stockholm
SRAp	=	pergamentsbrev i SRA
SRApp	=	pappersbrev i SRA
SRP	=	Svenska riks-archivets pergamentsbref
StO	=	B. Jørgensen, Stednavneordbog (2. udg., 1994)
SvLm	=	Svenska landsmål och svenskt folkliv
T	=	Topografisk karta över Sverige (Terrängkartan)
tg	=	tingslag
tl	=	tiondelängd
u.d.	=	utan datum
u.o.	=	utan ort
UUB	=	Uppsala universitetsbibliotek
UUBp	=	pergamentsbrev i UUB
UUBpp	=	pappersbrev i UUB
u.å.	=	utan år
vid.	=	vidimation
VJb	=	Kong Valdemars Jordebog. Udg. ved S. Aakjær (1926–45)
ÖNON	=	Övre Norrlands ortnamn. Ortnamnen i Norrbottens län
ÖNOV	=	Övre Norrlands ortnamn. Ortnamnen i Västerbottens lä